

A M M B U

C U N S T - P S

L A N T E

FLOWER POWER ALEKSANDER WILLEMSE

Z O R G

s t i c h t i n g

d e

K U N S T

z i j d e r u p s

CUNST - PS

Dit is de vierde CUNST PS die gewijd is aan de zorgkunstprojecten van stichting De Zijderups. Dit keer wordt het project van Aleksander Willemse belicht dat hij uitvoerde in Woonzorgcentrum Polderburen.

Aleksander is zorgkunstenaar bij stichting De Zijderups en ook lid van de KVF.

Flower Power heet het project. Aleksander heeft individueel gewerkt met bewoners van PG en Somatiek. Hij kwam met een tas vol bloemen, een dienblad als ondergrond, een camera en zijn volle aandacht.

De opdracht was eenvoudig - en eenvoud is vaak heel goed: maak een compositie van de bloemen op een witte ondergrond.

Iedereen doet dat anders, of je nu dement bent of volledig bij zinnen, of je je handen goed kunt bewegen, of niet, of je geduld hebt of niet... iedereen heeft een eigen smaak en een eigen manier van doen.

Ondertussen werd er gepraat en van alles gezegd. Aleksander luisterde en praatte mee - en schreef sommige dingen op.

Als de compositie klaar was, maakt Aleksander er een foto van.

Thuis werkte hij het geheel af en liet via Greetz een ansichtkaart op A5 maken, met de foto van de bloemen erop en de tekst erbij.

Die kaart werd de volgende dag bij de meneer of mevrouw geleverd via de post.

Voor deze CUNST PS hebben we alle namen afgekort tot een letter. Dat is misschien wat onpersoonlijk, maar zo schenden we niemands privacy.

Ik wens u veel kijkplezier,
Hein Walter

Flower Power

POLDERBUREN ZET DE BLOEMETJES BUITEN

Zorgkunstenaar Aleksander Willemse
in Woonzorgcentrum Polderburen

MEVR. VAN D.

Mevrouw van D. is een harde tante. Ze zal me wel ff een oplawaai verkopen als ik niet uitkijk. We zijn aan elkaar gewaagd. En nee natuurlijk gaat ze helemaal niks voor me doen. Voor mij zeker! Echt Niet!

Ze werkte in de medicijnen, maar niet bij een apotheek. Daarvoor eigenlijk.

'Henneke' noemde haar vader haar. Van Hennie. 'Lief he?', zegt ze. Maar nu moet ze echt even weer voor haar kind gaan zorgen. Terwijl ze een lichtbruine beren-knuffel in de armen van haar peutergrote meisjespop 'Kitty' duwt.



MENEER B.

Meneer B. is aangereden door een auto. Maar de politie heeft de dader niet gevonden omdat hij het nummerbord niet heeft kunnen zien. Hij had een Honda XLR off the road 500 cc. Hij is naar Grease geweest met John Travolta. Die is goed hoor, die John Travolta. Maurice Selling crosst nog wel. Maar z'n broer niet meer. Die is er te oud voor inmiddels. Michael Jackson is al overleden toch?

Meneer B. ging altijd crossen op het terreintje bij de IBM. Daar werkte hij als operator met computers. Hij is aangereden door een auto. Maar de politie heeft de dader niet gevonden omdat hij het nummerbord niet heeft kunnen zien.



MEVROUW E.

Mevrouw E. komt van Aruba. Ze is een opgewekte dame en wil heel graag een mooi kunstwerk maken van bloemen. Ze wijst mij aan welke bloemen ze wil hebben en wat de lengte moet zijn of waar afgeknipt.

Met vaste hand vormt zij in korte tijd heel secuur een mooi symmetrisch figuur.

Waarom woont ze hier eigenlijk? Het is ook maar tijdelijk, verzekert mevrouw Elisabeth mij. Ze had vorig jaar een lelijke wond aan haar benen. Maar dat is nu mooi geheeld. Binnenkort gaat ze ook gewoon weer naar haar eigen huis in Almere Poort. Haar vriend heeft haar dat beloofd. Die vriend komt nooit langs. Niet nodig, want ze zien elkaar toch elke woensdag en zondag bij de kerk voor Jehova's getuige. En als ze weer thuis is, gaan ze samen trouwen. Wat een schitterend vooruitzicht.



MENEER H.

Meneer H. komt uit Irak. Hij heeft allemaal dingen meege- maakt waarvan ik niks mag opschrijven. Tenzij hij het mij zelf vertelt natuurlijk. Meneer H. is niet zo oud, maar z'n lijf heeft hem in de steek gelaten. En dat is heel zwaar voor zo'n on- gelofelijk stoere gast als meneer is geweest. Als ik hem vraag om met mij een kunstwerk te maken van bloemen dan knikt zijn hoofd driftig ter instemming. En als ik hem de verkeerde bloem aanreik dan klinkt er "no". De roos vindt hij een fijne bloem. Het irriteert hem dat ik de steel eraf heb geknipt. Dus de steel moet ook op het tableau. Maar eerst ruikt hij langdurig en passievol aan de bloem. Eigenlijk is het wel klaar zo voor hem. Pas als ik zelf met een boogje een blauw bloemetje in de bak gooi, begrijpt hij dat we alleen maar een beetje lol hoeven te trappen. Met de grootst mogelijk moeite gooien zijn ongecontroleerde handen de rest van de bloemetjes achteloos op hun plek.



MEVROUW DEN H.

"Weet je dat ik al vanaf mijn 52ste 'der-tien' medicijnen per dag slik? Dat is heel wat hoor." Mevrouw Den H. heeft veel gereisd. wel 32 landen heeft ze bezocht. Daar heeft ze allemaal fotoboeken van op haar kamer. En die gaat ze me laten zien straks. Ze heeft voornamelijk gewerkt. Bij een Indonesische krant. De journalist schreef dan de stukjes, maar omdat hij zo doof als een kwartel was, deed zij de interviews. Dus ze kwam overal en ze ontmoette iedereen. En daar zaten een boel hoge heren bij hoor.

Haar man was arts bij Unicef. Hij was acht jaar ouder, maar dat zag je absoluut niet. Mevrouw Den H. had geen kinderen. Ze was toch altijd op reis. Of ze verbleef weer voor langere tijd in Indonesië. Ze laat me haar kunstcollectie zien. Een afbeelding van twee vogels op een tak volledig gemaakt van vlinders en veren van een paradijsvogel. Ingelijst met ontspiegeld glas. "Duizend euro waard." Zegt ze. "Ik ben er mee naar Tussen-kunst-en-kitsch geweest."



MEVROUW S.

Caro heet ze, van Carolien. Later kwam ze erachter dat haar moeder ook zo heette, maar dat wist ze eerst niet want haar vader noemde haar moeder 'moeder'. Een heerlijk leven heeft ze gehad in Betondorp. Ze is er opgegroeid en oud geworden. Johan Cruyff kwam bij hun over de vloer. Een scharminkel was 't. Maar wel een hele lieve jongen. Als Abe naar de Meer kwam, dan glipte ze er altijd in. Dan liet je snel je 'fietskaart' zien en dan lieten ze je gewoon door.

Ze schaatste natuurlijk heel veel op de Jaap Edenbaan. Zij had noren. Dan kon je speciaal tussen zeven en half acht en had je niet zo'n last van die krabbelaars. Kinderen vonden zij en haar man geen goed idee. Het was echt geen fijne tijd om die groot te brengen. Ze heeft gewoon veel gewerkt. Als orthopeed. Eerst veel slachtoffers uit Indonesië. Later werden dat voornamelijk verkeersslachtoffers. Dat was eigenlijk veel erger. 93 Jaar is ze nu, ze is van 1924. Dit is wel haar laatste huisje. Maar er zijn zo veel lieve mensen.



MENEER O.

“Niet doen, idioot!” Meneer O. zegt dat zijn vrouw dat naar hem schreeuwde als hij een sigaretje wilde opsteken.

Nu moet zijn vrouw nog komen.

Hij vindt het wel leuk om een kunstwerk met bloemen te maken. Maar het moet wel opschieten. (Ik kan de aanvoer van de bloemetjes en de rozenblaadjes nauwelijks bijbenen.) Bloemetjes eruit, Rozenblaadjes erin.

Tot ze op zijn, dan is het klaar.

Of ik mee ga wandelen.

Meneer O. gaat altijd naar buiten. Hij is tegelzetter geweest. Samen met zijn vader. We lopen heel Polderburen rond tot we weer terug zijn. Hij heeft in de Jan Evertsenstraat gewoond.

“Ga je mee wandelen?” Vraagt Meneer O. me weer.

“Over tien minuten wil ik u terugzien.”, interrumpeert de zuster. Gauw lopen we samen twee hele rondes Polderburen.



MENEER E.

“Bloemen zijn voor meisjes.”, zegt meneer E. “Dat is niks voor jongens.” Meneer is heel duidelijk; hij heeft helemaal niks met bloemen. Hij heeft gejudood, bruine band. Een sterke vent, dat istie.

Ik laat hem zien wat anderen - voor hem - hebben gemaakt. Dat vindt hij er wel mooi uitzien. Ik maan hem plaats te nemen en hij gehoorzaamt. Ik zet het bord voor hem op tafel en begin hem wat bloemen aan te reiken.

Hij pakt alleen de bloemen rechts van hem op. Die aan de linkerkant kan hij niet zien, realiseer ik me later.

Meneer E. is van mening dat hij er niks van kan. Maar als ik hem de foto van het eindresultaat laat zien, is hij zichtbaar trots. Ik heb zijn hart gestolen. Hij durft nu volmondig te zeggen dat hij van bloemen houdt. Bloemen van Aleksander! Hij heeft zich voorgenomen dat goed te onthouden.



Mevrouw O.

Mevrouw O. is goed geluimd. Of anders gezegd, uit de dip van de afgelopen weken.

Ze verheugt zich enorm op haar 60 jarig huwelijksfeest op 28 april aanstaande. Ik moet natuurlijk ook komen. Dat vindt ze gezellig.

Ze heeft vroeg haar moeder verloren in een auto-ongeluk. Haar vader kon het leed niet dragen en verdronk enkele jaren later. Op de foto voor haar staat haar nichtje.

“Dat is nu mijn rijkdom.” zegt mevrouw O.

“Familie is rijkdom. Zo is het toch?”

Volgend jaar is ze 60 jaar getrouwd. Dan is het feest.

Als ik vraag waarom ze mij eigenlijk heeft uitgenodigd, antwoordt ze: “Ja ik ken je nu toch?”



Mevrouw M.

Mevrouw M. wil heel graag meedoen met het maken van een kunstwerk met bloemen. Ze had al zitten kijken vanmorgen, maar ze wilde zich niet opdringen. Gelukkig wist ze niet meer dat ze de vorige week ab-so-lu-ut geen kunstwerk van bloemen wilde maken.

Mevrouw M. is een 'pietje precies'. Ook in het huishouden, want dat was haar taak.

"Vroeger was het een schande als je als vrouw moest werken," zegt ze.

Samen met haar man was ze bij de eerste 1.000 inwoners van Almere. Kort nadat ze verhuisd waren, overleed haar man, op 55 jarige leeftijd.

Haar dochter is 54. Die heeft nu borstkanker.

Haar dochter is ook niet zo gek op koken.

"Dat heeft ze van mij." schatert mevrouw M.



Meneer N.

Zo ben je *on top of the world*. Onaantastbaar voor de buitenwereld. En zo zit je in je rolstoel in Polderburen en word je al blij van een gesprek over Japanse bedrijven in Almere zoals Yanmar, MEE, Yakult, Pioneer en een bedrijf als Eriks in Alkmaar.

Meneer N. heeft dat gesprek met mij op 56-jarige leeftijd. Hij werkte voor Takenaka en later voor zichzelf vanaf zijn zolderkamer. Hij vertelt er graag over. Gelukkig heeft hij - in tegenstelling tot heel veel medebewoners - nog wel de herinneringen aan de glorieuze momenten uit zijn actieve loopbaan. En houvast aan zijn geloof.



MEVROUW H., MENEER S., NANCY EN NIZAR

Op de multiculturele woning van Polderburen maken ze het gezellig. Met elkaar. En dus maken ze ook kunst met elkaar. Want dat is veel leuker.

Bewoonster mevrouw S. legt alvast een bloem op de plek die Nancy - van verpleging - haar aanwijst. Terwijl medebewoner meneer S. met een ferme hap in een keer een witte roos opeet.

De paniek is van korte duur. De bloem was heerlijk, zegt meneer S.

Nizar - gepassioneerd mantelzorger - weet direct te melden dat in hun huis elke dag juist heerlijk wordt gekookt en dat ik jammer genoeg te vroeg wegga.

Als iedereen zijn bijdrage heeft geleverd, is het kunstwerk klaar.



MEVROUW VAN DER W.

Mevrouw van der W. is een van de fitste mensen die ik de afgelopen weken in Polderburen ben tegengekomen. Met haar 98 jaar is ze het wel met me eens dat ze aan de tweede helft van haar leven bezig is.

Ze komt uit Hellevoetsluis en vindt het maken van een kunstwerk met bloemen maar lastig. Dat komt voornamelijk doordat ze het niet fout wil doen. Hoezeer ik haar probeer gerust te stellen, ze houdt een beetje faalangst. Terwijl ze vroeger echt heel goed was in handwerken en alles kon maken. Ze heeft zelfs haar trouwjurk eigenhandig in elkaar gezet. De stof had ze gekregen. Of eigenlijk had haar man die van een parachutist gekregen; haar man zat namelijk bij de marechaussee.

Als haar kunstwerk af is, gaan we zo snel mogelijk naar haar kamer om haar creme trouwjurk te bewonderen - van parachutestof!



MENEER VAN DER M.

Meneer van der M. zat al enthousiast te supporteren vanmorgen. En we spraken af na de lunch.

Een opgewekte persoonlijkheid. Ondanks dat hij best wel wat meer geluk had mogen hebben met zijn gezondheid. Gelukkig heeft meneer van der M. veel houvast aan God. En hij gaat om het weekend lekker naar huis. Dan kan hij lekker lopen en heeft hij genoeg aan zijn wandelstok om hem te steunen.

Meneer van der M. heeft zijn leven lang in de bloemen gewerkt. En dat kun je zien aan zijn kunstwerk. Hij pikt gedegen zijn voorkeuren en weet alle bloemen bij naam te noemen. Een rozenkweker in de Noordoostpolder, daar heeft hij gewerkt.

Hoewel we nog heel veel bloemen over hebben, vindt meneer van der M. het mooi zo.

“Niet teveel, daar wordt het niet mooier van,” zegt hij. Het lijkt een indrukwekkend levensmotto.



MEVROUW P.

En of mevrouw P een kunstwerk wil maken met bloemen! Ze schiet overeind en zet haar mooiste glimlach op.

Ze is gek op bloemen, vooral rozen. Ze heeft altijd rozentuinen gehad. Bij al haar huizen; en ze heeft op veel plekken gewoond. Rozen in alle soorten en maten. Ze is er vol van, vooral roze rozen vindt ze mooi.

Als het werk klaar is, krijgt ze een ingeving.

“Volgens mij moeten we de bloemen verbinden met een dunne draad,” zegt ze.

Een top-idee! En ik ga het hele pand door, op zoek naar draad - hoewel er direct nogal wat commentaar volgt van kritische medebewoners.

Mevrouw P. legt het haar criticasters duidelijk uit:

“U kunt er van vinden wat u wilt, maar ik vind het mooi zo en dus ga ik het zo doen.”

Daarmee heeft ze mij direct voor zich gewonnen!



MEVROUW S.

Ze is niet al te groot van stuk, mevrouw S., maar mijn hemel, wat is dat een ongelooflijk sterke vrouw! Niet zozeer omdat ze op 73-jarige leeftijd uit haar comfortzone komt om samen met mij een kunstwerk van bloemen te maken - hoewel ze daar al respect mee afdwong, maar vanwege haar enorme wil om te leven!

Ze belandde door kort op elkaar volgende persoonlijke rampen in de permanente zorg van Polderburen. Als een van de weinigen wist ze weer de kracht te vinden om haar leven op te pakken - ondanks dat ze wel wat functionele klachten aan die periode heeft overgehouden. Nu gaat ze nog één keer per week naar de dagopvang van Polderburen. Eigenlijk voor de gezelligheid.

Als het kunstwerk klaar is, is ze toch bescheiden trots op haar werk. En terecht! Ze heeft gemaakt wat ze zelf mooi vond en zich niet laten leiden door anderen. Ze heeft alle goedbedoelde adviezen afgewimpeld. Het is een echt S. geworden! Eigenzinnig, krachtig, levenslustig.



MEVROUW T.

Even kalm aan! Ik moet haar nu niet gaan haasten!
Op haar gemak schuift mevrouw T. haar rolstoel aan tafel.
Ze vertelt mij dingen die ze niet mag zeggen. Haar buur-
vrouw aan tafel bevestigt dat.
Twee keer in de week komt ze naar de dagopvang.
Waarom? "Ja, waarom, eigenlijk?", vraagt ze aan de buur-
vrouw aan de andere zijde.
"Drie keer," antwoordt ze. "Dinsdag, woensdag en donderdag
kom je hier."

Mevrouw T. maakt een groot hart van bloemen. Althans,
ze probeert zoveel mogelijk handelingen uit te besteden
door aanwijzingen te geven.
Als het bijna klaar is, vraag ik haar wat haar lievelingskleur is.
"Groen", zegt ze beslist.
"Weet je waarom? Omdat het de lievelingskleur is van mijn
zoon! Die zit in de bloemen. Hij heeft een grote bloemenzaak
in Haarlem.



MEVROUW G.

Met mevrouw G. had ik de vorige keer al afgesproken om vandaag met haar aan de kunst te werken. Volgens haarzelf is haar Nederlands slecht en moeilijk te volgen en praat ze liever Engels, maar ik kan haar prima volgen. Ook in de mix van beide talen. Ze komt van Curaçao en is al heel lang in Nederland. Ze werkte haar hele leven in de schoonmaak en heeft één dochter. Die helpt haar met alles en doet dat supersnel. "Echt heel snel", beklemtoont ze.

Eigenlijk doet mevrouw G. het liefst zoveel mogelijk zelf, ook al heeft ze veel hulp. Ook het kunstwerk maakt ze zelf. En dat gaat haar goed af!

Op dinsdag en donderdag gaat ze naar de dagopvang van Polderburen. Daar heeft ze tenminste aanspraak en is iedereen superlief voor haar. En kan ze gezellig meedoen met spelletjes en praatjes.

"Thuis zit ze toch in haar eentje", zegt ze. "Ik kijk er echt naar uit om naar Polderburen te kunnen!"

Het is mooi geworden, het kunstwerk.

Oh, ze heeft epilepsie. Haar hele leven al. Niks van gemerkt!



Het project Ambulante Zorgkunst werd mogelijk dankzij
financiële ondersteuning van Zorggroep Almere, Cultuurfonds Almere,
Fonds RCOAK en Fonds Sluyterman Van Loo

Stichting de Zijderups - 2018

